

de Sprokkel

vrijzinnig humanistisch tijdschrift
regio Westhoek Noord

LENTE 2019

thema TABOES

V.U.: Marc Van Muylem, Galloperstraat 48, 8670 Koksijde | Verschijnt driemaandelijks | april - mei - juni | 7de jaargang nr. 4

Afgiftekantoor: Gent X
P013985 - BC31649

de mens.^{uvv}nu
is vrijzinnig humanistisch

de Sprokkel

de Sprokkel | 7de jaargang nr. 4

april - mei - juni 2019

Versijnt driemaandelijks

Verantwoordelijke uitgever: Marc Van Muylem

erkeningsnummer: P913985

PB nummer: BC31649

Vrijzinnig Huis Koksijde

Galloperstraat 48

8670 Koksijde

T 058 51 90 94

M 0498 56 61 30

vrijzinnighuiskoksijde@gmail.com

www.vrijzinnighuiskoksijde.be

kernredactie

Lore Alleman

Nele Deblauwe

Lieve De Cuyper

André Laveyne

Marc Mortier

Marc Van Muylem

Stefanie Proot

droegen ook bij aan dit nummer

Assita Kanko

Anne-Flor Van Meenen

Annie Decler

Denise Van der Meiren

Ella Van Eynde

Linde Goossens

Bericht aan de lezers en de auteurs

Dit tijdschrift wordt gratis verspreid binnen de vrijzinnig humanistische gemeenschap regio Westhoek Noord. Wens je dit tijdschrift te ontvangen stuur dan je adresgegevens naar diksmuide@demens.nu. Je gegevens worden, behoudens bezwaar, opgenomen in een bestand beheerd door het huisvandeMens Diksmuide en uitsluitend gebruikt voor de verspreiding van dit tijdschrift.

De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de door derden geleverde artikels. De kernredactie behoudt zich het recht om ingeleverde artikels te wijzigen, in samenspraak met de auteurs.

Inhoud

Editoriaal	2
Actueel	3
Column	4
Hoofdartikels	5-6-7-8-9
.....	10-11-12-13
Jong & Vrijzinnig	14
Activiteiten in de regio	15-16-17
.....	18-19-20
Lokale vereniging	21-22-23-24
Boekbespreking	25
In de kijker	26-27

Editoriaal

Taboes

Je zou denken dat taboes iets uit het verleden zijn en dat in onze moderne maatschappij alles kan en mag. Niets is minder waar. Iedere samenleving kent taboes. Ook wij hebben zaken die wij absoluut niet accepteren en waar we moeilijk over kunnen praten.

Uit studies blijkt dat het loon hét taboe der taboes is, meer nog dan seks. Over ons salaris praten we bijvoorbeeld niet zo makkelijk, laat staan over schulden.

Ons stemgedrag is ook een klassieker in de taboe-lijst. "Ik heb gestemd op de goeie," is meestal het standaardantwoord. Maar wie dan de goeien zijn, daar kom je nooit achter. Met je kinderen of zelfs met je eigen partner over je seksgevoelens praten, blijkt ook nog steeds taboe waar je even stilzwijgend met een bocht omheen gaat.

Door middel van voordrachten, gespreksgroepen, tv-programma's en boeken worden vele taboes bespreekbaar gemaakt. Homoseksualiteit, samenwonen voor het huwelijk, kinderen uit een buitenechtelijke relatie, alleenstaande moeders, abortus, depressie, zelfdoding, ... het zijn maar enkele taboes die de laatste tientallen jaren doorbroken werden.

De allerlastigste taboeonderwerpen, blijven ziekte en dood. Taboes die voor velen bespreekbaar zijn, zo lang je ze vanop een afstand kunt bekijken. Maar wat doe je wanneer je verneemt dat bij je vriend die bedwongen kanker van tien jaar geleden terug de kop opsteekt? In die mate zelfs dat dokters een operatie zelfs niet meer in overweging nemen. Naast een luisterend oor, een vraag naar de pijn en het ongemak van de chemo, durf je dan, zelfs met de innerlijke hoop dat ook nu alles goedkomt, het taboe doorbreken en vragen of de euthanasiepapieren of de erfenis geregeld is? Ik alvast niet.

Taboes hebben altijd al bestaan en veranderen doorheen de tijd, het is best mogelijk dat je tegenwoordig net zo veel taboes hebt als vroeger. Het lijkt erop dat de mens niet zonder taboes kan, want ons leven moet vooral leuk zijn. Sommige mensen voelen zich minder prettig bij het bespreken van bepaalde onderwerpen. Het kan zijn dat ze zich ervoor schamen, het te persoonlijk vinden om met anderen te delen, of bang zijn de publieke opinie tegen zich te krijgen. Wat voor de één taboe is, kan dus voor de ander perfect bespreekbaar zijn.

Marc Van Muylem
voorzitter Vrijzinnig Huis Koksijde

Wordt fan van Vrijzinnig Huis Koksijde op facebook!
www.facebook.com/vrijzinnighuiskoksijde

Nieuwe stek voor het huisvandeMens Brugge en De Brug, Centrum voor het Vrije Denken (voormalig VC De Sleutelbrug)

Het huisvandeMens Brugge trekt eind april naar de nieuwe stek in de Hauwerstraat in Brugge, op het huisnummer 3C. Ze zullen kantoren hebben op de 2de verdieping en een grote vergaderzaal op het gelijkvloers van het hoofdbouw. Het Vrijzinnig Centrum (VC) De Sleutelbrug -dat de nieuwe naam 'De Brug, Centrum voor het Vrije Denken' kreeg- verhuist eind mei/begin juni naar de site. Zij zullen opereren vanuit een nieuw tuinpaviljoen met foyer en polyvalente zaal, op het adres Hauwerstraat 3A. De site is het voormalig politiegebouw dat uitgaat op het beursplein, nabij 't Zand.

Dit project maakt het mogelijk om een kwalitatieve dienstverlening verder uit te bouwen en om veel meer activiteiten aan te bieden aan de Bruggeling. De programmatie voor het najaar 2019 en het voorjaar 2020 wordt al volop voorbereid. Tijdens het weekend van 21, 22 en 23 juni is de plechtige opening gepland. Met op vrijdagavond een openingsreceptie, een ontbijt op zaterdagvoormiddag, doorlopend opendeur, infostanden van de lokale vrijzinnige verenigingen, een expo thema 'de seksuele revolutie', zingen en een muziekoptreden op zaterdagavond en op zondagvoormiddag een gesprek met Brugse schepenen thema 'Hoe zorgzaam is Brugge?'. Het volledig programma vind je terug op www.vrijzinnigbrugge.be

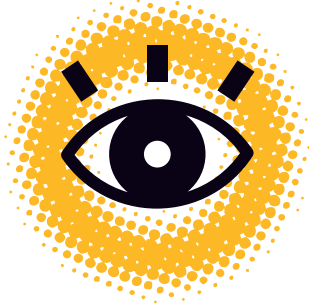
De Stichting voor Morele Bijstand aan Gevangenen zoekt een vrijwillig moreel consulent(e)

anti-religiositeit samenvalt met hun levensbeschouwelijke identiteit ervaar je een tekort aan diepgang. Een luis-

lemand uit Brugge of omstreken, met een breed gevoel voor humor en een zwaar tekort aan ego. Je draagt de humanistische waarden in het hart, de levenservaring die je opbouwde heeft je ontdaan van de allergrootste vormen van naïviteit (zonder ooit cynisch te zijn geworden). Vrij Onderzoek is je kompas in het leven, bij mensen wiens

terend oor aanbieden zit je bij wijze van spreken in de genen, maar je geeft even gemakkelijk je mening zonder daarbij in enige tactloosheid of kortzichtigheid te vervallen. Je denkt dat het je niet zal afschrikken om alleen met een gevangene op cel te zitten. Na een proefperiode waarin je uitsluitend individuele gesprekken voert, kan je tot groepsactiviteiten overgaan. Je zal gecoacht worden door de bezoldigde moreel consulent werkzaam in het penitentiair complex te Brugge. Er wordt een engagement op lange termijn gevraagd, gelieve je dus te onthouden als het is om op je CV te zetten. Interesse? Mail naar jurgen.deweweire@just.fgov.be PS: Dat je het woord 'vrijwilliger' lachwekkend vindt omdat je ervan overtuigd bent dat er niet zoiets als een vrije wil bestaat, is allesbehalve een minpunt.

De kijk van ... Nele

Shttt...

Taboes zijn overal. In mijn leven en ook in dat van jou.

Ik denk aan iemand die quasi chronisch dronken is, die witte wijn drinkt zoals ik water (of ja, cola light ;-)). Iedereen weet het en niemand zegt er wat van. Of toch, fluisterend onder elkaar, ver buiten haar gehoorveld: "Zeg, ze was weer serieus gelanceerd é op dat feestje."

Ik denk aan iemand die zijn vrouw bedriegt. Hij kwam slechtgezind thuis op zijn 20ste huwelijksverjaardag. Zijn vrouw had champagne en hapjes klaargemaakt, en toen kwam die affaire uit. Ondertussen weet iedereen het en is het *the talk of the town*, maar hij en zijn vrouw zwijgen gelijk vermoord. Een affaire?! Niets van!

Ik denk aan iemand die schijnbaar alles op een rijtje heeft, het perfecte plaatje. Achter dat laagje vernis zit een diepongelukkige man. Zijn vrouw is een koele dame, niet in staat tot enige affectie, en daar lijdt hij onder. Bijna niemand weet dat, hij durft er niet over te spreken. En scheiden? Ben je gek?! Wat gaan de mensen denken?!

Ik denk aan iemand die keihard werkt, bijna 7 op 7. Hij woont in een mooi huis, rijdt met een dure auto, en op Facebook flaneert hij van het ene feestje naar het andere. Je zou niet denken dat hij financiële zorgen heeft, en toch is het zo. Zijn vrouw bouwde met het gat in haar hand een schuldenberg op. Een kast vol sjakossen en een lege bankrekening. Maar de zaken gaan goed hoor, jaja...

En ik denk ook aan die vriendin met de psychisch zieke puberdochter, aan mijn kalende bankier die zijn haar Jacques Vermeire-gewijs kamt, aan de zwaarlijvige man die bijna fluisterend 'een kleintje' vraagt in de frituur, aan de kat die ik ooit naar een andere wereld hielp door erover te rijden met mijn auto (niet moedwillig natuurlijk!).

Het leven zoals het is, en daar schamen we ons massaal voor. Toch vreemd, want leven we niet in een maatschappij die laat uitschijnen dat alles bespreekbaar is? Op tv zijn er haast geen taboes meer. Toen de Vlaamse versie van het Britse format *Embarrassing Bodies* aangekondigd werd in de media, vertelden de dokters dat "ze àlles zouden tonen, maar nooit langer dan nodig." Van klauwnagels tot

overvloedig zweten, van acné tot vreemde voetschimmels. Het passeerde allemaal de revue, want het programma wilde gênante, vervelende en intieme kwalen uit de taboesfeer halen. Is dat gelukt? Niet echt. Op het eerste zicht maakt zo'n tv-programma een onderwerp toegankelijk. Toch blijft de drempel om erover te praten in het dagelijkse leven overeind. Je zou denken dat er meer openheid komt, maar ik hoorde in elk geval nog niemand in real life praten over zijn eigen stinkende adem of de steenpuisten op z'n kont.

Taboes zijn overal. Stigmatisering en onbegrip ook. In mijn leven en ook in dat van jou.

Ik denk aan die warme zomerdag, toen ik op het terras van een vriendin van een tas muntthee slurpte. Mijn dochter, toen anderhalf, zat op haar schoot een potje yoghurt uit te lepelen. 'Ik moet je iets vertellen, ik ben seropositief', zei ze. Oei. Dat was ongeveer het enige wat ik op dat moment kon bedenken.

In zeven haasten nam ik mijn dochter op de arm en verdween ik huiswaarts. Dat het niet schoon van mij was om weg te lopen, dat besepte ik, tegelijk met de drang om mijn kind in een bad javel onder te dompelen.

Heel snel nadien kwam ik terug over de vloer bij mijn vriendin. We dronken thee, mijn kinderen speelden met haar, we babbelden over haar ziekte en het onkruid in de tuin. Haar openheid gaf zuurstof aan haar status, door er gewoon over te doen maakte ze er ook iets gewoons van. Maar evengoed waren er vrienden die wegbleven, mensen bij wie het onbegrip bleef, of gewoon bang waren. Maar waarom en waarvoor eigenlijk?

Voor wat buiten onze comfortzone ligt, voor wat niet meetbaar, zichtbaar of voelbaar is, voor al wat we niet kennen of weten, voor wat ons verstand of gevoel te boven gaat, voor de dingen waar we onze vinger niet kunnen opleggen, voor wat ons bang maakt, of waar we ons onveilig bij voelen, voor wat wij als abnormaal bestempelen.

Taboe dus.

Niettemin hoef ik écht van niemand te weten of ie steenpuisten op z'n kont heeft.

Humor als medicijn

"Hey Maarten, mag ik van jou een interview afnemen? Ik schrijf een stukje over taboes. Jij bent seropositief, wil je daar iets over vertellen?"

Goed!

We spreken af op het kantoor van Maarten in Antwerpen. In zijn bureau hangt een gigantische wereldkaart aan de muur. Een globetrotter? Niet echt, zo vertelt hij later in het gesprek, eigenlijk houdt hij helemaal niet van verre reizen. Aan een andere muur hangt een bescheiden foto van een fijn gezin: Maarten, zijn vriend en hun dochter. Een familiemens? Absoluut, voor de volle honderd procent! Maar wel niet één van dertien in een dozijn. Nog voor ik er zelf naar vraag, vertelt hij over zijn leven dat doorweven is van taboes, en hoe hij daarmee omgaat.

Seropositief.

Maarten: "Net voor mijn dochter geboren zou worden ging ik op vakantie. Ik wilde nog eens goed profiteren, want ik wist dat ik alleenstaande papa zou worden. Op een zatte avond dook ik letterlijk de koffer in, ik was op dat moment helemaal niet bezig met veilig vrijen, en zo raakte ik besmet."

Toen werd ik papa en ook heel erg moe. Ik moest altijd opstaan, flesjes geven, weinig slaap met een baby in huis... niks abnormaals, dacht ik. Mijn huisarts schreef een week ziekteverlof voor, wat extra rust en ik zou weer de oude zijn. Maar na drie weken was ik zó moe dat ik de trap niet meer op raakte. Ik ging opnieuw naar de huisarts voor een bloedtest. Er was vast iets mis met mijn ijzerwaarden, en terloops vroeg ik hem om ook op SOA's te testen.

De dag nadien belde ik voor de uitslag. Mijn dokter zei: "Ik moet je zien, kom morgen langs." Ik wist dat HIV-uitslagen niet via de telefoon meegedeeld mochten worden. Ik belde een vriendin om op mijn dochter te passen en haastte me nog dezelfde dag naar de huisarts. Daar vertelde hij dat ik seropositief was. Ik was in shock! Het eerste waar ik aan dacht: ik zal nooit grootvader worden! Dat is echt een droom van mij (lacht). Godverdomme, ik was heel kwaad op mezelf, ik dacht dat ik zou sterven! Ik wist wel iets over HIV, maar het was toch enorm beangstigend toen het mij overkwam.

Spreken is zilver, zwijgen is goud?

Daarbovenop zegt die dokter: "Ge moogt het tegen niemand zeggen." Ik moet kunnen babbelen en over zoiets mag ik niets zeggen? No way! Ik werd heel boos op die arts, wat dacht die well? Pas achteraf begreep ik waarom hij me waarschuwde. Hij had nog seropositieve patiënten, en die verloren hun job, of ze waren thuis niet meer welkom, of hun vrienden bleven weg. Een seropositieve status beïnvloedt niet alleen je gezondheid maar je hele leven.

Een paar jaar geleden bleven de vriendinnetjes van mijn dochter weg bij ons thuis. De speelafspraken werden minder, er bleven geen kindjes meer logeren, en ineens werd ze minder uitgenodigd voor feestjes bij vriendjes. Bleek dat een mama via te weten kwam dat ik seropositief ben en dat deed de ronde. Daar zag mijn kind echt van af, helemaal niet leuk!

Ouders gaan praten. vragen stellen en wat ze wilden weten. dochter weer geacmakkelijk was dat

Uiteindelijk ben ik met die Ik liet hen alle mogelijke antwoordde op alles Sindsdien wordt mijn cepteerd, maar niet.

Mensen weten dat durven er tegen mij gen omdat het als je niks zegt, het taboe in

ik HIV heb en niks over zeg-taboe is. Maar dan houd je stand! Discretie, allemaal goed en wel, en mensen zijn discreet met de beste

bedoelingen, dat weet ik wel, maar net dat creëert taboes. Ik heb geleerd dat je best zelf de regie in handen houdt. Toen een collega langdurig ziek was en daar heel discreet mee omging, gingen andere collega's dat zelf invullen. Onze fantasie brengt ons altijd verder dan de werkelijkheid, toch? Met kinderen is dat ook zo: als je geheimzinnig doet over iets, dan wordt het een big deal.

De eerste die ik belde toen ik bij de dokter buitenkwam was mijn moeder. Die reageerde heel nuchter. Het was veel moeilijker om het aan mijn broers te vertellen. Dat zijn heteromannen die voetballen en in een dorp in de Kempen wonen (lacht)."

Leven met taboes.

"Mijn leven hangt aan een van de taboes. Ik ben homo, ik heb HIV, ik werd alleenstaande papa via een draagmoeder, ik ben een meisje in een jongenslijf, en ik stotter.

Dat ik eigenlijk een meisje ben ontdekte ik toen ik naar de lagere school moest. Ik heb een week gehuild omdat ik naar de jongensschool ging, terwijl ik veel liever naar de meisjesschool wilde. In het middelbaar heb ik daarover nagedacht en besloten dat ik een jongen zou blijven. Mijn stem was ondertussen veranderd en mijn baard begon te groeien. Maar als ik een pil kon nemen die van mij een écht meisje kon maken, met alles erop en eraan, ik zou het meteen doen.

Ik voel mij ook geen homo, ik ben nog nooit verliefd geweest op een homoseksuele man. Eigenlijk ben ik een vrouw die op échte venten valt, van die bouwvakkertypes (lacht).

Gewoon ongewoon.

Er zijn veel mensen die met een taboe leven, sommige onder hen ondernemen suïcidepogingen of plegen effectief zelfmoord. Een taboe legt een touw om je nek, je hebt een lager zelfbeeld, je projecteert dat taboe op jezelf, je denkt dat mensen je niet graag zien, en dat je niks waard bent. Een taboe kan je volledig in de tang houden.

Wanneer ik op scholen ga spreken over HIV, draait het eigenlijk voortdurend om taboes. Ik vertel dat ik eigenlijk een vrouw ben, een homo, ik stotter én ik heb HIV. Hoe marginaal kan je zijn? De klas ligt altijd plat als ik dat zeg. Ik neem nog net geen drugs en dat komt misschien omdat ik open ben over mijn taboes.

Humor is mijn medicijn tegen de pijn van het zijn. Ik heb humor echt nodig, het is superbelangrijk. Hoe gewoner je doet over jezelf, hoe gewoner het wordt. Door gewoon te doen verlaag je de drempel en geef je mensen de toestemming om er ook gewoon over te doen. Je leert omgaan met wat je hebt."

*Nele Deblauwe
Vrijzinnig humanistisch consulent*

SOS Nuchterheid: een interview met voorzitter Wilfried Van der Borght

SOS Nuchterheid is een vrijzinnig humanistisch zelfzorg-initiatief dat mensen steunt bij het overwinnen van hun problemen met alcohol, drugs, pillen,... De vereniging is actief op 17 locaties in Vlaanderen en Brussel. Quasi overal zijn ze gehuisvest in huizen van de Mens en vrijzinnige centra.

Voorzitter Wilfried Van der Borght overwon een aantal jaren geleden zelf een alcoholprobleem. Nu organiseert en begeleidt hij wekelijks een praat sessie in Aalst.

Hoe lang bestaat SOS al en wat was de aanleiding voor de oprichting?

SOS Nuchterheid bestaat 20 jaar. We zijn gestart in 1998 met een eerste bijeenkomst in Leuven. Er gingen contacten aan vooraf met Jim Christopher, de stichter van SOS Sobriety, onze evenknie in Amerika. Jim is een journalist die kampte met een alcoholprobleem en bij AA terecht kwam maar zich niet kon vinden in de religieuze benadering van de problematiek. Vrijzinnigen in Vlaanderen vonden zich evenmin in de aanpak van AA waar ze werken vanuit het twaalfstappenprogramma, waar God -met hoofdletter- alomtegenwoordig is. AA richt zich ook enkel tot alcoholverslaafden, niet tot combinaties van een alcoholverslaving met iets anders of andere verslavingen. Er was dus nood aan een alternatief.

Hoe gaan jullie te werk?

SOS Nuchterheid werkt met praatgroepen die begeleid worden door vrijwilligers. Dat zijn mensen die zelf een verslavingsprobleem onder controle kregen. Waar SOS actief is, is er elke week een bijeenkomst, ook tijdens vakanties.

Bij ons kan iedereen terecht, ongeacht het product van de verslaving. Niet alleen bij een alcoholverslaving, maar ook bij drugs-, gok- of medicatieproblemen. In de praatgroep zitten ze samen rond de tafel en dat werkt uitstekend. Ze leren van elkaar, er worden ervaringen uitgewisseld. Iemand gooit op tafel wat er scheelt en anderen reageren er op. Het kunnen mensen zijn die hetzelfde meegemaakt hebben en vertellen hoe zij het hebben aangepakt. We helpen elkaar, met respect voor ieders mening. Er wordt ook niets in het belachelijke getrokken.

Het is anoniem en discreet. We hebben geen programma dat opgelegd wordt, in tegenstelling tot AA. Wij stimuleren de mensen om aan zichzelf te werken. Wij gaan ervan uit dat elke mens body genoeg heeft om er uit te geraken, met hulp. En dat lukt aardig, vanuit iemands sterke kanten. Elk stelt zijn eigen programma samen na wat zoeken. We

reiken tools aan om dat persoonlijk traject uit te stippelen. Nuchter worden en nuchter blijven is voor 90% voor iedereen gelijk. Het is de invulling van de andere 10%. Wat voor mij geldt, geldt niet voor iemand anders. Er zijn dingen waar ik specifiek moet op letten, iemand anders moet op andere dingen letten.

Voor de mensen die de bijeenkomsten begeleiden is het voor een stuk nog altijd therapie, ook al zijn we al jaren nuchter. Wij hebben destijds hulp gehad, we willen dat ook doen voor anderen. Het motiveert ons. Er zijn mensen die jaren na elkaar elke week komen, die er blijvend iets aan hebben. Dat geeft voldoening. Ook als je bv. via facebook merkt dat iemand het goed stelt.

Hoe komen mensen terecht bij een praatgroep?

Er zijn mensen die gebruiken en zelf het initiatief nemen om bij ons te komen. De enige voorwaarde is dat ze niet mogen gebruikt hebben de dag van de bijeenkomst. De behandelende arts verwijst soms naar ons door. Verder heb je mensen die verblijven in een ontwenningssklinik, of hun verblijf daar beëindigen, en naar ons doorverwezen worden. Wij gaan regelmatig naar die instellingen om informatie te geven over onze dienstverlening. Om (meer) bekend te raken hebben we alle ziekenhuizen en alle gespecialiseerde instellingen aangeschreven. Verder alle huisdokter

ters, psychiaters en psychologen. We merken dat een heel aantal van hen mensen doorverwijzen.

En als de praatgroep niet volstaat om het probleem op te lossen?

Je kan een situatie hebben waarbij iemand naar de praatgroep komt omwille van een alcoholprobleem en er in slaagt om 2 weken nuchter te blijven maar dan hervalt en in dat proces blijft. Dan zeggen wij: je wordt toch gewaar dat enkel de praatgroep het probleem niet zal oplossen, dat het niet voldoende is? Zoek best hulp bij je arts en laat je opnemen voor 2 weken in een PAAZ*-afdeling van een ziekenhuis. (*Psychiatrische Afdeling Algemeen Ziekenhuis - een open hospitalisatieafdeling die bedoeld is voor opnames van patiënten met acute psychische problemen of patiënten die in een crisissituatie verkeren)

Soms moet je dat tien keer suggereren. Wij zeggen: volgens de ervaring die we hebben, zou een opname heel wat baat kunnen hebben. Je moet dat voorzichtig masseren. Dan uiteindelijk zijn er die de stap zetten. Bij sommigen volstaat die korte opname, zwaardere gevallen stromen soms door naar ontwenningssklinieken.

Hoe verloopt een praatgroep?

We weten nooit wat er zal besproken worden. Het zijn de mensen zelf die bepalen wat aan bod komt. De vraag wordt gesteld: is er iemand die met een prangend probleem zit en die dit wil delen? Dat kan iemand zijn die hervallen is. Als die persoon wil dat daar verder op ingegaan wordt gebeurt dat. Sommigen halen aan dat er iets gebeurd is maar dat ze zich niet in de stemming voelen om er verder over te praten. Als we naar het laatste half uur gaan rapen ze soms nog de moed bijeen en zeggen het. Het is ook de afspraak dat als er iemand aan het woord is, dat iedereen luistert, de persoon laat uitpraten, niet onderbreekt.

Wat is het voordeel om ervaringen te delen met anderen?

Het belang van de bijeenkomsten kan niet genoeg onderstreept worden omdat we met lotgenoten onder elkaar zitten. Het is geen arts-patiënt relatie bijvoorbeeld. Iedereen is gelijk. Iedereen heeft recht op zijn eigen mening en om die naar buiten te brengen. Het is heel belangrijk om goede en slechte ervaringen met elkaar te delen. Als ik info ga geven over SOS in ontwenningssklinieken vang ik ook soms nuttige info op die ik kan delen in de praatgroep.

Wat er ook belangrijk is dat we dezelfde taal spreken. Dikwijls heb ik zelf geen woorden nodig om te zien hoe iemand zich voelt. Op de bijeenkomst kan ik dingen kwijt

die ik thuis niet kwijt kan of wil. Ik wil thuis bv. soms niet zeggen dat ik niet goed in mijn vel zit want je ziet dan dat je partner de oren spitst of dat er paniek is in de blik...In de groep moet alles kunnen gezegd worden en het blijft binnen vier muren.

Hoeveel mensen nemen er gemiddeld deel?

Het aantal mensen dat deelneemt is, afhankelijk van de locaties, 8 tot 10 mensen per groep maar ook veelal 15 tot 25 mensen per praatgroep. Mensen komen ook niet altijd iedere week. We dringen er wel op aan dat ze regelmatig zouden komen. Op een bepaald moment gaat het goed en nemen ze afstand.

Welke leeftijd hebben de deelnemers aan de praatgroepen doorgaans? Zie je gelijkaardige aanleidingen tot de verslaving, naargelang de leeftijd?

De leeftijden variëren maar deelnemers zijn veelal tussen de 35 en de 60. Tieners hebben we nog niet gehad, wel mensen onder de 30. We hebben specifieke flyers voor jongeren, die we gebruiken als we in scholen info gaan geven.

Bij ouderen merk je vaak dat ze beginnen drinken uit eenzaamheid. Bij jongere mensen kan de aanleiding divers zijn. Erbij willen horen, ... Er zijn ook mensen die alles hebben wat ze moeten hebben, die geen tegenslag te verwerken kregen, maar er toch in rollen.

Wat zijn de toekomstplannen? Komen er nog praatgroepen bij?

Er komen her en der praatgroepen bij, laatst nog in Zoersel. We zouden liefst in iedere gemeente een aanspreekpunt hebben maar dat is een utopie. Het is moeilijk om vrijwilligers te vinden die zich willen engageren om wekelijks praatgroepen te begeleiden. Omdat er niet zo veel locaties

zijn hebben we op sommige plaatsen een te grote groep. In Aalst bijvoorbeeld zitten we met meer dan 20 mensen rond de tafel en dat is veel. Ik heb er mee voor gezorgd dat er in Aalst een aanspreekpunt kwam in 2002, in het huisvandeMens Aalst. Daar heb ik de wekelijkse praatmomenten opgestart, en die groeps gesprekken begeleid ik vandaag nog steeds.

Richt SOS zich ook tot partners van mensen met een verslaving?

We hebben een apart gsm-nummer voor partners. In de beginfase van het bestaan van SOS Nuchterheid hebben we op maandelijkse basis in Aalst een praatgroep voor partners georganiseerd. Bij gebrek aan belangstelling hebben we na een zestal maanden deze activiteit stopgezet en overgeschakeld op een telefonische opvang. De partners zitten met veel vragen en schrikken soms van de antwoorden die ze krijgen. Als de betrokkene zelf niet vatbaar is voor hulp heeft het geen zin. Het moet van hen uit komen. Als je je partner wil aanspreken doe dat dan als er blijk is van nuchterheid. Als iemand onder invloed is kan je er niet tot doordringen.

Beperken de diensten zich tot de praatgroepen?

We hebben een telefonische permanentie, 24 op 24 uur. We krijgen heel wat oproepen binnen via ons centraal nummer. Mensen kunnen enkel een telefoongesprek hebben, zij vinden altijd een luisterend oor. Er komen ook vragen binnen via het forum op onze website of via mail.

Welke vragen krijg je zoal?

Doorgaans zijn het quasi dezelfde vragen van nieuwkomers: hoe verloopt een sessie? Soms suggereren we om naar het centraal nummer te bellen omdat je geen lange uitleg kan doen via mail. Een vraag is bv. koken met alcohol, kan dat nog? Ja, dat kan maar voor mij persoonlijk neen want ik word getriggerd door de smaak en we hebben geen alcohol in huis. Wij vonden het best om alles uit huis te halen. 'Wat doe je dan als er bezoek komt?' wordt er gevraagd. Vroeger werd mijn deur platgelopen en nu heb ik minder bezoek. Dat betekent dat er mensen kwamen niet voor mij maar voor mijn drank. Nu blijven alleen nog de mensen over die voor mij komen. Ik heb mij veilig gesteld. Heel wat mensen doen het op die manier. Het is een her-organisatie van je leven. Ik was politiek actief maar ben met alles gestopt. Bepaalde personen, locaties, gelegenheden heb ik allemaal uit mijn leven geband.

Zijn er tendenzen qua verslavingen?

Diegenen die hulp komen zoeken worden jonger. Het overgrote deel van de mensen die komen zijn alcoholverslaafd maar je hebt meer en meer een combinatie van verslavingen, alcohol en wiet of heroïne bijvoorbeeld. Het landschap is ook veranderd, er zijn er veel met gecombineerde problemen.

Dan heb je ook periodieke drinkers. Dan zijn mensen die 1 of 2 keer per jaar bv. serieuze uitpattingen hebben. Soms gebruiken ze 6 maanden niets en dan plots drinken ze een paar dagen aan een stuk en hebben black-outs. Tegenwoordig kan je ook makkelijker aan illegale drugs geraken. Je kan drugs bestellen via een app, je moet zelfs niet meer de straat op.

Wat brengt een verslaving teweeg?

Ik ken mensen die aan de grond zitten door het drinken of door drugs, en gokkers natuurlijk. Heel wat van de gasten die aan illegale drugs zitten hebben op een bepaald moment geen geld meer en moeten dan als dealer aan de slag. Ze komen in het crimineel milieu terecht. Het begint met dealers die wat gratis dingen in hun pollen stoppen en dan hangen ze er aan.

Wat zijn signalen om een verslaving te herkennen?

Als iemand zijn werk niet meer naar behoren doet, afwezig blijft op het werk, zijn afspraken niet meer nakomt. De kwaliteit van iemands werk boet in en die persoon denkt dat niemand het ziet, dat niemand het weet maar achteraf blijkt dat ze het wel degelijk door hadden.

*Lieve De Cuyper
communicatieverantwoordelijke vrijzinnige gemeenschap
West-Vlaanderen*

Dienstverlening SOS Nuchterheid in West-Vlaanderen

In West-Vlaanderen heb je praatgroepen in Oostende, Brugge en Kortrijk. In Oostende komt men tweemaal per maand samen, op de eerste en derde maandagavond van 19u tot 21u (Vuurkruisenplein). In Kortrijk is dat tweemaal per week, iedere maandagavond van 18u30 tot 20u30 en iedere woensdagnamiddag van 14u tot 16u (in VC Mozaïek). In Brugge is het eenmaal per week, op donderdag van 19u30 tot 21u30 (in VC De Sleutelbrug, vanaf juni in De Brug). SOS Nuchterheid is een lidvereniging van de Unie Vrijzinnige Verenigingen (UVV) - deMens.nu.

Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet

Een kind verliezen geldt als één van de meeste ingrijpende zaken die een persoon kan meemaken. Alsof dat nog niet genoeg is, komen veel getroffen families in een oorverdovende stilte terecht. De omgeving weet niet wat te zeggen, staat er niet (lang) bij stil of begrijpt het simpelweg niet. Zoveel drama om iemand die je soms amper hebt gekend? Wat valt er bijvoorbeeld te missen aan een ongeborn kind? De reacties (of het totale gebrek eraan) zijn hard.

Zouden we kunnen spreken over een taboe? Iets waar niet mag of kan over gepraat worden? Misschien is dat nét een brug te ver. Ongemak en onachtzaamheid zijn niet hetzelfde als een werkelijk taboe. Ons gestuntel rondom rouw is niet van dezelfde orde als pakweg rondom incest. Het is eerder een spelletje 'ik zie, ik zie, wat jij niet ziet', het gaat om aandacht en zorg. Maar kijk naar de stroom aan boekjes op de markt, het groeiend aantal sterretjesweiden, het succes van wereldlichtjesdag, de 'koesterkoffers' op pediatrie en neonatologie. Ze maken duidelijk dat er een nood is, iets dat zich niet meer zomaar onder het tapijt laat vegen. Het zijn schuimkoppen die wijzen op een wijzigende onderstroom - en gelukkig maar!

Neem nu bijvoorbeeld die sterretjesweiden, stiltevelen, foetusweiden, engelenvelen of hoe je ze ook wil noemen. Er is bijna geen zichzelf respecterende overheid meer die er geen heeft. Ze worden vaak met zoveel poeha en pers-aandacht onthuld, dat het bijna ergerlijk is. Maar nét al die aandacht maakt wel iets duidelijk: het is iets niéuws, een andere koers dan voorheen. Die onthullingen zijn breekpunten met het verleden, er wordt bewust afstand gedaan van een tijdperk waarin perinatale kindersterfte letterlijk noch figuurlijk een plaats had. Verloor je vroeger een kind voor of tijdens de geboorte? Tja, geen mens die wist waar het heen ging. Die kinderen verdwenen gewoon in de zuiverste zin van het woord. Anoniem meebegraven met de eerste de beste of 'verwerkt' met anatomisch afval. Nou, zo krijgt het begrip 'verliesverwerking' wel een enorm bittere ondertoon. Jammer dat de bijhorende emoties niet even vlot opbrandden in de ziekenhuisoven ...

Want voor alle duidelijkheid: dat deden ze niet. De kinderen verdwenen, maar niet de rouw. Het is een grove veralgemening dat mensen eeuwenlang weinig waarde aan het afscheid van een kind zouden hebben gehecht. Jazeker, de vertrouwdeheid was groter vanwege de grotere frequentie. En inderdaad, de gelatenheid ook. Er waren dan ook geen middelen om zich te verzetten tegen dit lot. Wat moest iemand vóór onze moderne geneeskunde beginnen tegen kindersterfte? Verzet of verontwaardiging waren geen reële optie. Niettemin: aanvaarding is niet gelijk aan onverschilligheid.

Wie met een gericht oog het verleden afspeurt, ziet sporen genoeg van rouwpijn. De grote redenaar Cicero kroop in de pen na de dood van zijn dochter Tullia, de illustere Petrarca beweeende zijn overleden kleinzootje expliciet, consolatio's of troostredes werden zelfs een genre apart bij de 15e-eeuwse humanisten. En wie kent Constantijntje, Vondels cherubijntje niet? Of Jacoba van Poot? Recenter: Willem Elsschots 'Bij het doodsbed van een kind'? Nee, als we het willen zien wemelt de geschiedenis van dergelijke voorbeelden, ... àls. In koor: ik zie, ik zie ...

Eigenlijk is dat niet verwonderlijk, toch. Hoe zou het ons niét kunnen raken? Niet dat verdriet gebiologiseerd moet worden, maar we zijn tenslotte toch zoogdieren? Onze hele aard bestaat er toch in om ons te hechten aan onze kinderen? Om van ze te houden omdat we ze zo lang moeten verzorgen en opvoeden? Het is de basis van heel ons systeem! Waarom zouden we dan, 'ach ja, jammer', schouderophalend verder gaan na een verlies?

Het ongemak ligt dus niet bij de vreemdheid van rouwpijn, maar wellicht eerder bij onszelf. De sterk religieuze samenleving had nog een bezwering om het verdriet in te dammen. Aan Gods wil twijfelde je niet, 'alles heeft een reden'. Maar die tijden zijn voorbij. Gelovige mensen denken zo niet meer en ongelovige hebben het nooit gedaan. Je merkt het aan de begraafplaatsen: van het berustende 'God gaf, God nam' naar het vertwijfelde 'Waarom?'. Van almacht naar onmacht. Het taboe op het uiten van onze

existentiële pijn brokkelt af, zelfs op een publieke plek als de begraafplaats. H-o-e-r-a daarvoor, al stelt het ons voor duidelijk voor een nieuwe uitdaging: hoe ga je ermee om?

Hoe geef je ruimte en uitdrukking aan je eigen gevoelens en misschien nog moeilijker: aan die van een ander? Nieuwe initiatieven zoals wereldlichtjesdag, een wereldwijd herdenkingsmoment voor overleden kinderen, spelen daarop in. Er wordt gezocht naar passende vormen van erkenning, nieuwe bronnen van troost, helende rituelen. Uit de beleving van getroffen families blijkt dat er duidelijk nog een lange weg te gaan is. Kindersterfte treedt uit de taboesfeer, er kan en mag over gesproken worden- in principe. Maar in de plaats van het taboe is er voorlopig vooral een leegte. We hebben nog geen omgangsvormen, geen taal gevonden. Laat ons proberen die leegte stap voor stap te vullen met respect, begrip en veel geduld. De omgeving voor hun rouwpijn, en de getroffen voor ons onbehulpeloos gestuntel. We zien, we zien, wat we eerder niet zagen.

Anne-Flor Van Meenen
vrijzinnig humanistisch consulent

Vrouwelijke genitale verminking

Ik was 5 toen het gebeurde. Ik was 5 jaar oud. Het heeft blijvende littekens gelaten, ook op mijn ziel. De pijn is levenslang. Vrouwelijke genitale verminking: het gaat om 200 miljoen slachtoffers wereldwijd, waarvan 500.000 in de Europese Unie. En duizenden die elke dag nog risico lopen.

Dit jaar werd een 37-jarige moeder in het Verenigd Koninkrijk schuldig bevonden aan het genitaal verminken van haar dochtertje. Het driejarig kind "droeg geen ondergoed, zou op een metaal gevallen zijn bij het pakken van een koekje en zo haar geslachtsdelen gescheurd hebben." Wat een onzin!

Het meisje verloor veel bloed en werd naar het ziekenhuis gebracht. De moeder is veroordeeld, maar de vader werd wel vrijgesproken. Goed dat de rechter in dit geval een sterk signaal stuurt. Maar we zouden dieper moeten zoeken. Ik vraag me uiteraard af welke rol de man gespeeld heeft. En de gemeenschap? De gemeenschap speelt vaak een belangrijke rol in het verminken van meisjes om ze vervolgens aan de daarmee gepaard gaande tradities zoals kindhuwelijk en andere verplichtingen te onderwerpen.

Erg spijtig voor het meisje dat het als onschuldig en weerloos kind al zoveel pijn moest doorstaan. De gevolgen van die verminking zijn zéér ingrijpend. Ik heb zelf al die fases meegemaakt en voel intens mee met dat kindje. Je hebt allereerst niet alleen de enorme pijn, maar ook het trauma van de gebeurtenis zelf: je draagt dat je hele leven mee.

Die dag vergeet je nooit, want vanaf die dag wantrouw je je eigen ouders. Waar moet je houvast vinden als kind? Je ondervindt ook fysieke hinder, in alle stadia van je leven. Als je gaat plassen, als je menstrueert ... Het heeft gevolgen tijdens zwangerschap en bevalling, zowel voor de moeder als voor het kind. Deze vrouwen zijn levenslang gemarkeerd.

Dat kind verdient het niet om als driejarige, het scherpe mes door haar kleine geslachtsdelen te voelen en voor altijd met de gevolgen te moeten leven. Ze kan niet meer lachen en spelen en zorgeloos zijn zoals de andere Britse kinderen. Het kan zelfs erger: sommige ouders brengen hun bloedend kind niet of te laat naar het ziekenhuis. In juli vorig jaar stierf een tienjarige in Somalië door bloeding als gevolg van haar verminking, want de ouders wilden haar niet naar het ziekenhuis brengen en kozen om een lokale kwakzalver te raadplegen binnen de gemeenschap.

Het plegen van vrouwelijke genitale verminking moeten we nooit steunen, goedpraten of middelmatig aanpakken: Vlaams minister Vandeuren wil slechts 41.000 euro vrijmaken terwijl er in ons land 8.600 meisjes het risico lopen verminkt te worden! Triest, we moeten dit serieus nemen en ernstig optreden. Mikken op een geslaagde integratie. Nieuwkomers moeten de wetten, normen en waarden van hun nieuwe land respecteren. Dit soort gedrag past niet. Hier niet, nergens niet.

Helaas worden de meisjes die elke dag risico lopen of al verminkt zijn niet alleen in de steek gelaten door het beleid, maar soms ook door artsen en intellectuelen. Waarom laten zowel politieagenten als rechters in vele landen hun eigen kinderen verminken, terwijl het wettelijk verboden is en zij voldoende geïnformeerd zijn? Gevaarlijk, noem het gewoon bedrog, uit een hoek waarvan je het niet zou verwachten, is ook het volgende: de medicalisering van de verminking en het cultuurrelativisme. In Egypte, een land waar 91 procent van de meisjes verminkt is, wordt 77 procent van deze verminkingen in medische kringen gepleegd, terwijl het daar ook wettelijk verboden is en de daders voldoende geïnformeerd en geschoold zijn. Ook in de VS werden kinderen verminkt door een arts. In 2016 pleitten twee Amerikaansen gynaecologen zelfs in de Journal of Medical Ethics voor een minimale verminking als oplossing, omdat het anders te moeilijk wordt. Had je zoiets van artsen verwacht? Verschrikkelijk. Ik kreeg daar pijn van in mijn buik. En dan kwam een artikel in The Economist met hetzelfde argument even hard binnen. Zijn deze mensen dan niet goed geïnformeerd over de wetten en de verschrikkelijke gevolgen van de praktijk?

Wat ik ook jammer vind, is dat sommige mensen met ongetwijfeld goede bedoelingen vergeten eerst zorgvuldig naar de slachtoffers te luisteren. Ik wil zo graag dat ze ontdekken dat de moeders niet dom of onvoldoende geïnformeerd zijn, maar wel onderdrukt. Waarom verstoppert de mensen zich anders om hun kinderen te verminken? Waarom liegen ze tegen de politie zoals deze vrouw uit

Londen, die haar driejarig kind wreed liet behandelen? We moeten streng zijn en tegelijkertijd mikken op de financiële emancipatie van de moeders, zodat ze hun vrijheid kunnen veroveren. Ik weet hoe hard ik naar die vrijheid verlangde. Het is belangrijk om de tijd te nemen om te begrijpen hoe we ons voelen, wat nodig is op medisch, juridisch en internationaal vlak, hoe de dynamiek werkt in die gemeenschappen en hoe het écht zou kunnen veranderen, zonder onze waarden te verloochenen.

Er moet meer aandacht gaan naar de strijd tegen genitale verminking, ook in Europa. Daarom organiseerde ik, samen met Europarlementslid Anneleen Van Bossuyt, op 5 februari een hoorzitting in het Europees Parlement. We spraken met dokter Pierre Foldès, die een methode ontwikkelde om genitaal verminkte vrouwen medisch te ondersteunen en zoveel mogelijk te helpen herstellen.

Jullie lezen dit nu, waarvoor dank. Denk aan de meisjes, mensen van vlees en bloed met gedachten, gevoelens en dromen, en niet alleen aan kille cijfers als je over de verminking praat. Denk ook aan de mensen die zich dagelijks inzetten voor de strijd tegen vrouwelijke genitale verminking. Zij verdienen uw steun om voor de meisjes klaar te staan.

Assita Kanko

Assita Kanko (14 juli 1980) is een Belgische politica en is bekend vanwege haar persoonlijke getuigenis over vrouwelijke genitale verminking.

Biografie

Kanko groeide op in Burkina Faso en werd daar op de leeftijd van vijf jaar slachtoffer van genitale verminking ('besnijdenis'). Haar vader was een belegen leerkracht. Sinds de moord op president Thomas Sankara werd er bij hen in veel bedektere termen over politiek gesproken. Tussen 1998 en 2001, na de moord op de invloedrijke journalist Norbert Zongo studeerde Kanko journalistiek en werd mensenrechtenactivist. In 2001 emigreerde Kanko naar Nederland en in 2004 naar België.

Jong & vrijzinnig

There's an elephant in the room

In de zomereditie van De Sprokkel 2018 stelden Ella en Linde zich voor. Deze twee geëngageerde, jonge vrouwen stonden op het punt naar India te vertrekken om te zoeken naar verhalen van verandering rond gender en seksuele en reproductieve gezondheid en rechten. Ondertussen zijn ze al even terug in het land en penden ze voor ons neer hoe ze aan de slag gingen met hun ervaring.

We praten af en toe óver hen. Niet mét hen. We fluisteren over het soort werk dat zij verrichten om een inkomen bij elkaar te krijgen. Ze zijn het vuil van de maatschappij. En wie realistisch is, weet dat zij nooit een prioriteit zullen zijn voor politici. Ze moeten vechten voor de rechten die ze niet hebben. Ze moeten schreeuwen om gehoord te worden en zelfs dan draaien hoofden de andere richting uit. En daar is een simpele reden voor: sekswerk is een taboe. Het is een allesbehalve eenvoudig thema om aan te kaarten. Toen we vorig jaar gepakt en gezakt de reis naar India, Cuba en Oeganda maakten in het kader van het CHanGE project (Campaign for sexual Health and Gender Equality) van UCOS (Universitair Centrum voor Ontwikkelings-samenwerking), hadden ook wij - 12 geëngageerde en openstaande jongeren - niet voorzien dat sekswerk het thema zou worden waarrond we onze campagne zouden opbouwen. In november en december organiseerden we Sex Works?!, een festival in de Ravenstein galerij te Brussel. Een maand lang verwelkomden we bezoekers op onze tentoonstelling achter glas en we nodigden iedereen uit op vier verdiepende avondactiviteiten.

Het doel dat we voor ogen hadden bestond uit meerdere lagen. Enerzijds ging het om mensen informeren en hen op die manier andere perspectieven, nieuwe inzichten aanbieden. Anderzijds wilden we de diversiteit van sekswerk aantonen. Sekswerk gaat niet alleen over vrouwen achter neonverlichte ramen. Het is een kaleidoscoop: vrouwen, moeders, mannen, transmannen of -vrouwen, met diverse etnische achtergronden, fluïde seksuele oriëntatie. Maar ook vrijwillig en onvrijwillig sekswerk, werken op straat, in een kamer, zelfstandig of voor een pooier, achter een webcam, met geweld en gevaar, in hygiënische en correcte omstandigheden, ... De nuances zijn talrijk en vooral essentieel om een debat over het thema te kunnen voeren.

Nu glijdt deze beknopte samenvatting van wat we gedaan hebben vlot uit de pen, het proces dat eraan vooraf ging, verliep echter minder evident. Een thema dat in de media vaak ongenueanceerd verteld en schromelijk onderbelicht wordt, wilden we deze keer wél goed naar buiten brengen,

met aandacht voor die gelaagdheid. Bovendien was het niet de bedoeling om provocerend of shockerend uit de hoek te komen, wat gezien het thema niet zo heel moeilijk zou zijn geweest. Het resultaat van die evenwichtsoefening had uiteindelijk zijn invloed op het doel dat we voor ogen hadden. Een tentoonstelling die niet te uitgesproken was in teksten, maar toch inhoudelijk genoeg om iets op te steken, die niet te uitdagend was in beelden, maar toch aantrekkelijk genoeg om te blijven kijken en die een neutrale houding innam zonder vooroordelen te vellen. Piece of cake.

Of we geslaagd zijn in de opzet, zullen de bezoekers van ons festival allicht beter kunnen beoordelen, maar de kernopdracht is hoe dan ook volbracht: meer mensen over het thema doen nadenken en praten. Het was niet voor niets dat voor de ingang van onze expositie een grote oranje olifant de wacht hield met op zijn buik de zwarte ductape letters gemarkeerd: There's an elephant in the room. Let's talk about it.

Moeilijke thema's worden al te vaak uit de weg gegaan. Zij zijn te ver van ons bed, te ingewikkeld of te pijnlijk. De sekswerkers die wij spraken in de drie landen hadden moed nodig om dat te doen. Misschien ontbreekt het ons vandaag nog te vaak aan die moed om grote taboes zoals sekswerk recht in de ogen te kijken en problematieken zoals sex trafficking of HIV doortastend aan te pakken. Maar zolang er mensen bestaan, zal er verandering bestaan. Wanneer we leren praten over het ongemakkelijke, en respect opbrengen voor de nuances van een thema, is het mogelijk om taboes te laten sneuvelen. Dus wat kunnen gewone mensen zoals jij en ik doen? Simpel. Laat ons in de toekomst meer het strijdpad van het woord bewandelen en van grote taboes zoals sekswerk een hot topic maken.

Linde Goossens
Ella Van Eynde

Jaarlijkse algemene ledenvergadering

Organisator Humanistisch
Verbond Westhoek
Datum zondag 31 maart 2019
Uur 10u
Locatie Vrijzinnig Huis Koksijde,
Galopperstraat 48

De leden worden uitgenodigd.

Info Marc Van Muylem - 058 51 90 94 - vanmuylem@skynet.be

Strandwandeling die ons confronteert met verontreiniging: het topje van de ijsberg!

Organisator Vermeylenfonds
Koksijde - Oostduinkerke
Datum zaterdag 13 april 2019
Uur 14u
Locatie verzamelen aan
tramhalte Ster de Zee
Prijs 5 euro (betalen ter
plaatse) - leden gratis

Vermeylenf()nds

Info Maurits De Picker - 0477 29 38 37 - depicker.maurits@skynet.be

Lezing 'Interdisciplinair denken, de robot in dienst van de mens' door Prof. Dr. Dirk Lefeber, VUB

Organisator UPV Westkust
i.s.m. Vermeylenfonds
Koksijde-Oostduinkerke
Datum donderdag 18 april 2019
Uur 14u30
Locatie Vrijzinnig Huis
Koksijde, Galopperstraat 48
Prijs 5 euro - leden 3 euro

De robotisering is een van de meest ingrijpende veranderingen in onze hedendaagse en toekomstige samenleving. De tendens is onvermijdelijk en zal zich verder wereldwijd ontwikkelen. Hoe kan de robot worden ingeschakeld in dienst van de mens, in de plaats van een bedreiging te vormen voor mens en samenleving? Een discussie die dringend aan de orde is.

Vermeylenf()nds

Info Marc Mortier - 0475 97 21 98 - marc-mortier@telenet.be

Interactieve lezing 'Hoe maak je een succes van je nieuw samengesteld gezin?'

Organisator huisvandeMens
Diksmuide
Datum woensdag 24 april 2019
Uur 19u30 tot 21u30
Locatie huisvandeMens
Diksmuide, Esenweg 30
Prijs gratis (inschrijven
verplicht, max. 30 deelnemers)

Wat is er nodig om je nieuwe gezin te doen slagen? Wat zijn de kansen en valkuilen? Hoe bouw je terug iets op. Hoe liet je je vorige relatie achter, heb je dat netjes opgeruimd? Wat betekent het om geen kerngezin meer te kunnen vormen?

Info 051 55 01 60 of diksmuide@deMens.nu

Zwijgende voettocht door het slagveld van de Peene

Organisator Willemsfonds
Koekelare
Datum 27 april 2019
Uur 15u
Plaats Zuytpeene (Noord-
Frankrijk)
Prijs Gratis

Herdenkingswandeling van de slag van 1677 waarbij wat wij nu Frans-Vlaanderen noemen definitief bij Frankrijk werd ingelijfd.

Info André Laveyne - 051 58 07 41 - 0485 58 97 97 - andre.laveyne1@telenet.be

Gegidst namiddagbezoek aan het Delvaux museum

Organisator Willemfonds
Veurne-De Panne-Koksijde
Datum zondag 28 april 2019

Het PAUL DELVAUX MUSEUM in St. Idesbald toont op meer dan 1.000 m² aan vernieuwde ruimte de grootste verzameling ter wereld van deze internationaal befaamde kunstenaar. Het museum nodigt u uit om kennis te maken met zijn schilderijen, aquarellen, tekeningen, schetsboeken en etsen. U wordt ondergedompeld in een poëtische wereld en treft er de vrouwen en geraamten, de neoklassieke architectuur en de treinen die deel uitmaken van de dagdroom van deze wereldbekende artiest. Naast de permanente collectie, met een vaak vernieuwde scenografie, organiseert het museum elk jaar tijdelijke tentoonstellingen met nieuwe perspectieven op een complex en gevarieerd oeuvre.

Info Eddy Deboyser - 058 41 22 19 - 0473 89 39 14 - deboyser.eddy@skynet.be

Praatcafé met APERITIEFCONCERT

Organisator Vermeylenfonds
Koksijde - Oostduinkerke
Datum 28 april 2019
Uur van 11u tot 13u30
Locatie Vrijzinnig Huis
Koksijde, Galloperstraat 48
Prijs gratis

Eugeen en Maurits De Picker zijn barmannen van dienst!

Vermeylenf()nds

Info Maurits De Picker - 0477 29 38 37

Lezing 'De toekomst van Europa' door Prof. Dr. Luk Van Langenhove, VUB

Organisator UPV Westkust
i.s.m. Vermeylenfonds
Koksijde-Oostduinkerke
Datum donderdag 9 mei 2019
Uur 14u30
Locatie Vrijzinnig Huis
Koksijde, Galloperstraat 48
Prijs 5 euro - leden 3 euro

Op 26 mei aanstaande kiezen we voor het Europees Parlement; een keuze tussen voorstanders van een verdere integratie en sceptici, respectievelijk tegenstanders van een verdere ontwikkeling. Welke zijn de alternatieven en vooral welke zijn de gevolgen van de verschillende keuzemogelijkheden?

Vermeylenf()nds

Info Marc Mortier - 0475 97 21 98 - marc-mortier@telenet.be

Workshop 'Aan de slag met facebook' door Lieve De Cuyper, communicatieverantwoordelijke Vrijzinnig West-Vlaanderen

Organisator Vrijzinnig Huis
Koksijde
Datum dinsdag 21 mei 2019
Uur 14u tot 16u30
Locatie Vrijzinnig Huis
Koksijde, Galloperstraat 48
Prijs gratis

Verkennen van de facebookomgeving, vrienden zoeken, privacy-instellingen, berichten plaatsen, ... Voor bestuursleden van de lidverenigingen. Wees er snel bij, max 12 inschrijvingen.

Info Marc Van Muylem - 058 51 90 94 - vanmuylem@skynet.be

Lezing 'Groot worden doen ze vanzelf, luisteren niet altijd' door Heidi Deboosere

Organisator Humanistisch
Verbond Westhoek i.s.m.
Vrijzinnig Huis Koksijde en
huisvandeMens Diksmuide
Datum donderdag 23 mei 2019
Uur 20u
Locatie Vrijzinnig Huis
Koksijde, Galloperstraat 48

In deze vorming heeft Heidi Deboosere aandacht voor koppige kinderen, voor kinderen die slaan, bijten of vechten maar ook voor stille en flinke kinderen. We bekijken hoe kinderen zich goed kunnen voelen, zonder dat ze altijd hun zin krijgen. Want als je beter begrijpt hoe je kind denkt en voelt, kan je het ook makkelijker ondersteunen. Voor ouders en begeleiders van kleuters en lagere schoolkinderen. Inschrijven is verplicht (max. 30 deelnemers). N.a.v. De week van de opvoeding. Prijs: gratis

Info Marc Van Muylem - 058 51 90 94 - vanmuylem@skynet.be

Uitstap naar Oostende - Bezoek aan Mu.Zee: Dromen van parelmoer - de Ensorverzameling van het KMSKA in Oostende

Organisator Vermeylenfonds
Koksijde - Oostduinkerke
Datum zaterdag 25 mei 2019
Uur verzamelen aan tramhalte
 Schipgat om 13u15 of ingang
 museum (Romestraat 11,
 Oostende) om 14u45
Locatie Oostende

Prijs leden betalen € 10 - niet leden betalen € 15 (inbegrepen: inkom en gids)
 - vooraf inschrijven is noodzakelijk via BE10 0012 0731 0904 op naam van
 Vermeylenfonds Koksijde

Vermeylenf()nds

Info Maurits De Picker - 0477 29 38 37 - depicker.maurits@skynet.be

Statutaire algemene ledenvergadering

Organisator Vrijzinnig Huis
Koksijde
Datum zondag 26 mei 2019
Uur 10u
Locatie Galloperstraat 48 te
 Koksijde

Jaarverslag, kasverslag, ... * Enkel de effectieve leden hebben stemrecht.

Info Marc Van Muylem - 058 51 90 94 - vanmuylem@skynet.be

Op zondag in gesprek met Guido Desimpelaere: 'Reis rond de wereld in 80 minuten'

Organisator Humanistisch
 Verbond Westhoek ism
 Vrijzinnig Huis Koksijde
Datum zondag 9 juni 2019
Uur 11u
Locatie Vrijzinnig Huis
 Koksijde, Galloperstraat 48
Prijs gratis

Tijdens deze 'reis rond de wereld in 80 minuten' worden foto's uit diverse landen
 geprojecteerd, met daarbij de live-uitvoering van de muziek die verbonden is met
 dat land. Denk aan Portugese Fado, Ierse folkmuziek en Argentijnse Tango, ...
 Na deze droomreis kan je genieten van een afsluitend aperitief en kaasbord voor
 10 euro. Je dient hiervoor in te schrijven en te betalen vóór 1 juni 2019. Te storten
 op het nummer BE81 0012 6878 1824 van het VHK met vermelding "afsluiter juni
 2019 + naam + aantal personen".

Info Marc Van Muylem - 058 51 90 94 - vanmuylem@skynet.be

Optreden Kommil Foo

Organisator Willemsfonds
Koekelare
Datum 14 juni 2019
Uur 20u
Plaats Gemeentelijke feestzaal
 'De Balluchon', Moerestraat,
 Koekelare

Kommil Foo brengt hun mooiste liedjes en strafte verhalen die zij in een loopbaan
 van 30 jaar hebben gemaakt.
 Prijs 23 euro. Tickets reserveren via www.ticketwinkel.be/balluchon

Info Cultuurdienst Koekelare 051 61 04 94 en André Laveyne 051 58 07 41 - 0485 58 97 97 - andre.laveyne1@telenet.be.

Daguitstap naar Brugge

Organisator Vermeylenfonds
Koksijde - Oostduinkerke
Datum 22 juni 2019
Uur 8u56 vertrek van de trein
 vanuit station Koksijde
Locatie Brugge

Bezoek aan Brugge met in de voormiddag een kijkje achter de schermen van het
 Concertgebouw en in de namiddag een wandeling met gids door het Hanzatistisch
 Brugge. Je kan kiezen tussen 4 formules:
 1) Enkel bezoek concertgebouw van 10u30 tot 12u
 2) Bezoek concertgebouw + lunch
 3) Bezoek concertgebouw + lunch + wandeling van 14u tot 16u
 4) Bezoek concertgebouw + wandeling (zonder lunch)
 Prijs: leden betalen € 15 - niet-leden betalen € 20 inclusief treinticket - exclusief
 lunch (€ 25 pp. apart te betalen). Vooraf inschrijven is noodzakelijk via BE10 0012
 0731 0904 op naam van Vermeylenfonds Koksijde

Vermeylenf()nds

Info Maurits De Picker - 0477 29 38 37 - depicker.maurits@skynet.be

ZONDAGEN IN HET VRIJZINNIG HUIS KOKSIJDE

Elke zondag is het ontmoetingscentrum

open van 11u. tot 13.30u.

Ideaal voor een gezellige babbel en een drankje!

Workshop “Aan de slag met facebook”

**DOOR LIEVE DE CUYPER,
COMMUNICATIEVERANTWOORDELIJKE
VRIJZINNIG WEST-VLAANDEREN.**

Voor bestuursleden van de lidverenigingen.

Inhoud:

- Verkennen van de facebook-omgeving
- Op facebook via een tablet/gsm versus een laptop/ computer
- Het verschil tussen een facebookprofiel, een facebookgroep en een fanpagina
- Een profiel en een fanpagina aanmaken en bewerken, een profielfoto en omslagfoto plaatsen
- Berichten bekijken en plaatsen
- Berichten van anderen delen
- Vrienden zoeken
- Privacy-instellingen aanpassen
- Vriendenlijsten - een bericht posten zichtbaar voor een bepaalde lijst

**DINSDAG 21 MEI 2019 VAN 14U TOT 16U30
IN VRIJZINNIG HUIS KOKSIJDE.**

Gratis toegang.

**Op voorhand inschrijven via vanmuylem@skynet.be
of 058 51 90 94.**

Wees er snel bij! Plaatsen beperkt (max.12).

Breng een laptop en eventueel smartphone/tablet mee.

Geef een seintje indien je geen laptop hebt, dan zoeken we een oplossing.

Op zondag in gesprek met ... Reis rond de wereld in 80 minuten door Guido Desimpelaere - gitaar/ Portugese gitaar Foto's en muzikale droomreis

ZONDAG 9 JUNI 2019 OM 11U

Toegang gratis

Een droomreis met foto's uit diverse delen van de wereld. Terwijl we de uithoeken der aarde bezoeken, worden we begeleid door livemuziek uit het land dat op dat ogenblik aan bod komt. We herkennen beelden en klanken van een vroegere reis of leren nieuwe gebieden kennen. Deze reis gaat naar Frankrijk, Italië, Sicilië, Portugal, Rusland, Ierland, Amerika, Cuba, Brazilië en Argentinië. Op gitaar en Portugese gitaar worden melodietjes uit deze wereld gebracht die in ons collectief geheugen een plaatsje gevonden hebben.

Na deze droomreis kan je genieten van een afsluitend aperitief en kaasbord voor 10 euro. Je dient hiervoor in te schrijven en te betalen vóór 1 juni 2019. Te storten op het nummer BE81 0012 6878 1824 van het VHK met vermelding 'afsluiter juni 2019 + naam + aantal personen'.

Inschrijven via Marc Van Muylem | 058 51 90 94 | vanmuylem@skynet.be

Hoe maak je een succes van je nieuw samengesteld gezin?

WOENSDAG 24 APRIL 2019 VAN 19U30 21U30

HuisvandeMens Diksmuide

Esenweg 30, 8600 Diksmuide

Deelnemen is gratis, inschrijven verplicht

via diksmuide@demens.nu of 051 55 01 60

Maximum 30 deelnemers

Samengestelde gezinnen zijn al lang geen uitzondering meer. Zo'n nieuw gezin kan erg verrijkend zijn voor wie er deel van uitmaakt, maar evengoed brengt het heel wat spanningen met zich mee.

Sonja Delbeecke geeft in deze interactieve lezing een antwoord op vragen als: Wat is er nodig om je nieuw gezin te doen slagen? Wat zijn de kansen en valkuilen? Hoe bouw je terug iets op? Hoe liet je je vorige relatie achter? Wat betekent het om geen kerngezin meer te kunnen vormen?

huis
van de **mens**
is vrijzinnig humanistisch

Groot worden doen ze vanzelf, luisteren niet altijd

Vorming met Heidi Deboosere
Donderdag 23 mei 2019 om 20u
Vrijzinnig Huis Koksijde, Galloperstraat 48

Voor ouders en begeleiders van kleuters en lagere schoolkinderen

Deelnemen is gratis. Inschrijven bij Marc Van Muylem
via vanmuylem@skynet.be | 058 51 90 94

Vrienden van het GO!

De 'Vrienden Go! Westhoek Scholengroep 28, het huis-vandeMens Diksmuide en het Panne Instituut besloten om het vorig schooljaar gestarte initiatief, de leerlingen van het basis- en secundair onderwijs de drempel van het theater te leren overschrijden, verder te zetten.

Voor 2018-2019 viel hun keuze op het toneelstuk '**Woestzoeker**' door het theater Antigone in samenwerking met het Theater Artemis over verwoed tegen de stroom in zwemmen.

Het stuk van Raven Ruëll en Jan Sobrie is een bitterzoete voorstelling over sociale ongelijkheid en kinderarmoede. In de Standaard lasen we: "In het goed gedoseerde verhaal loopt de toenadering van de twee jongeren parallel met de sociale strijd. Humor en fantasie geven **Woestzoeker** een eigen smoel".

Sophie Warnant en Dries Notelteirs spelen twee kinderen die elkaar vinden in dezelfde situatie. Met (geïmproviseerde) instrumenten brengen Keimpe De Jong en Arend Niks een soundscape live op de scène.

De 241 leerlingen van het zesde leerjaar van de Go!-Westhoek basisscholen werden in het Cultureel Centrum Kruispunt Diksmuide verwacht op donderdag 28 februari 2019 om 13.45 uur om daar het stuk bij te wonen.

Met grote vreugde laat ik u weten dat wij allen, organisatoren en toeschouwers, zeer tevreden waren en zijn met het stuk **Woesten** dat ons aangeboden werd. De acteurs en medewerkers gaven ons het beste van zichzelf en ook inhoudelijk kregen wij een pak stof tot nadenken en overweging.

Nieuws !!!

Woestzoeker wint deze week de eerste prijs in Duisberg. Een vierkoppige jury koos de theatertekst als beste uit 107 inzendingen. De jury looft Woestzoeker om de emotionele en toch humoristische tekst die uit het leven gegrepen is en je meeneemt in de magische denkwereld van twee kinderen.

Annie Decler
voorzitter Vrienden Go! Westhoek

Vrijzinnig Huis Koksijde

SPROKKELS uit de voorbije activiteitenkalender

Nieuwjaarsreceptie Zondag 27 januari 2019

In zijn nieuwjaarstoespraak wenste voorzitter Marc Van Muylem alle aanwezigen het allerbeste toe voor 2019 en bedankte hen voor hun sterke aanwezigheid tijdens de vele activiteiten van het voorbije jaar. Een bijzonder woord van dank ging naar de sterke inbreng van alle bestuursleden, vrijwillige medewerkers, de redactieraad van de Sprokkel, de medewerkers van het huisvandeMens Diksmuide en de ondersteuning door de Instelling Morele Dienstverlening (IMD) West-Vlaanderen.

De voorzitter nam een kleine duik in het verleden...Twintig jaar geleden werd het Vrijzinnig Ontmoetingscentrum Westhoek officieel opgestart in de gebouwen van Cultureel Centrum Taf Wallet. Dit was een belangrijke mijlpaal voor de vrijzinnige gemeenschap in de regio. Hij bedankte iedereen die er mee voor gezorgd heeft dat het Vrijzinnig Huis Koksijde nu, twintig jaar later, is wat het geworden is. Hij zette twee bestuursleden in het bijzonder letterlijk in de bloemetjes, omdat zij gedurende die twintig jaar onafgebroken een bestuursfunctie opgenomen hebben. Danie De Kimpe als huidig penningmeester en Françoise Wandelaere als actief bestuurslid, mochten als dank een bloementuיל ontvangen.

Onder muzikale begeleiding van '2 The Limits' konden de vele aanwezigen genieten van een drankje en enkele lekkere huisbereide hapjes.

Op zondag in gesprek met ... De Gender Twistappel Lezing door Ronny Verlet Zondag 10 februari 2019

De stelling "EVA was VRIJZINNIG" werd de trigger waarmee Ronny Verlet alle aanwezigen meteen op het puntje van hun stoel deed schuiven.

Met zijn voordracht over de Gender Twistappel benadrukte de spreker dat de symboliek van vruchtbaarheid en verleiding een rode draad doorheen alle culturen en godsdiensten zijn.

Vrijzinnig Huis Koksijde

De kerk heeft van haar begin erotiek en de seksuele geneugten van de voortplanting onderdrukt. Het onderbewuste van de maatschappij heeft dit gecompenseerd in de kunst en architectuur. Het kunstpatrimonium van de kerk getuigt hiervan. Met het nodige beeldmateriaal verwees de spreker hierbij naar de soms bijna pornografische afbeeldingen.

De spreker doorliep de relationele verhouding van de vrouw (EVA) en de man (ADAM) door de eeuwen heen. Waarbij de vrouw (EVA) door de man (ADAM) een consumptieproduct wordt.

Hij verwees hierbij naar de seksistische afbeeldingen in de media en de symboliek van o.a. rode lippen en de vrouw en haar 'sacoché'.

Dit laatste zal de aanwezigen in ieder geval aanzetten om de komende weken de reclame met een analytisch oog te bestuderen.

Deze activiteit werd georganiseerd door Vrijzinnig Huis Koksijde i.s.m. Humanistisch Verbond Westhoek.

DNA-onderzoek bij ongeboren baby's **Lezing door Dr. Ellen Roets** **Donderdag 21 Februari 2019**

Dr. Ellen Roets, adjunct-kliniekhoofd van de afdeling verloskunde van UZ Gent is gespecialiseerd in echografisch onderzoek en invasieve testen (vruchtwaterpuncties en vlokentesten) en begeleidt hoogrisico-zwangerschappen.

Zij begon haar uiteenzetting met een verduidelijking over hoe het DNA werkt, waarbij ze de genetische afwijkingen toelichtte. Ze gaf de aanwezigen een overzicht van wat de mogelijkheden zijn op vlak van prenatale diagnostiek en ging dieper in op de vraag "hoe omgaan met de resultaten van deze testen?" Ze benadrukte dat genetisch onderzoek bij het ongeboren kind tijdig moet gebeuren. Zeker wanneer er reeds een erfelijke aandoening in de familie bestaat.

Hierbij gaf ze uitleg over de NIP-test (Niet-invasieve Prenatale Test) waarbij door een gewone bloedafname bij de

moeder -waardoor er geen risico op een miskraam is- het DNA van de baby in het bloed van de moeder wordt geanalyseerd. Deze screeningstest gaat na of een ongeboren baby o.a. het syndroom van Down, syndroom van Patau of het syndroom van Edwards heeft. Zijn er veel fragmenten van chromosoom 21, 13 of 18 aanwezig, dan is er een grote kans dat het kindje het betreffende syndroom heeft. De NIPT is een screeningstest en geen diagnostische test. Een afwijkend NIPT-resultaat moet dus steeds bevestigd worden door een invasieve test een vruchtwaterpunctie of vlokentest. Volgens Dr. Ellen Roets hebben overwegingen bij genetisch onderzoek 'diagnose voor de toekomst' tot doel, waarmee kan voorkomen worden dat een patiënt meer belastende, technische onderzoeken moet ondergaan. Zij wist op een zeer professioneel onderbouwde wijze dit complex gebeuren in begrijpbare mensentaal om te zetten waardoor ze het aanwezige publiek tot de laatste minuut kon blijven boeien.

Denise Van der Meiren
vrijwillig medewerker Vrijzinnig Huis Koksijde

Willem'sfonds Koekelare

Willem'sfonds Koekelare 84 jaar aan het werk

Het is natuurlijk al wat laat om iedereen een gelukkig, vredevol en gezond jaar 2019 te wensen, maar dat belet ons niet om een overzicht te geven van wat WF Koekelare aan zijn leden en vrienden te bieden heeft in 2019.

Onze eerste activiteiten zijn natuurlijk al voorbij wanneer jullie dit te lezen krijgen. Op 2/2/2019 hebben we voor de zoveelste keer de activiteiten bijgewoond rond de 'Dag van het Woord' in Harelbeke. Het namiddagprogramma, gebracht door de leerlingen van de Stedelijke Academie Peter Benoit voor Woord, Dans en Muziek, was weer de moeite waard om bij te wonen. Sprankelend en verfrissend!!!

Op 27 maart gingen we op bezoek naar het Permekemuseum in Jabbeke. In het huis 'De 4 winden' van wijlen Constant Permeke, is een verzameling van 150 kunstvoorwerpen, waaronder 80 schilderijen te bewonderen.

Op zaterdag 27 april 2019 gaat voor de 43ste keer de Zwijgende Voettocht doorheen het slagveld van de Peene door. Deze voettocht herdenkt de slag van 1677 waardoor wat wij nu Frans-Vlaanderen noemen definitief bij Frankrijk werd ingelijfd. Dit jaar vertrekt de voettocht aan de kerk van Zuytpeene om 15u. Er wordt naar Noordpeene gewandeld en terug over een afstand van ongeveer 7 kilometer. In Noordpeene kan je het 'Maison de la Bataille' bezoeken, een museum gewijd aan deze slag. Achter dit museum ligt de begraafplaats van Noordpeene waar Raf Seys, de stichter van de Zwijgende Voettocht, ligt begraven samen met zijn echtgenote Astrid.

Op vrijdag 14 juni 2019 wonen wij om 20 uur in de gemeentelijke feestzaal 'De Balluchon' in Koekelare het optreden bij van Kommil Foo. Een piano, een gitaar, een viool en hun twee karakter-stemmen: meer hebben de broers Walschaerts niet nodig om hun publiek een memorabele avond te bezorgen. Dertig jaar onafgebroken maken en spelen. Hoog tijd dus om uit al dat moois een nieuwe voorstelling te distilleren. Raf, Mich, hun mooiste liedjes, hun strafste verhalen: Kommil Foo op zijn best. Tickets kosten 23 euro en je kan reserveren via www.ticketwinkel.be/

balluchon. Je kan meer info inwinnen bij de cultuurdienst Koekelare op het nummer 051/61.04.94.

Op woensdag 21 augustus 2019 gaan we om 14uur naar het Lange Maxmuseum in Koekelare. We bezoeken de tijdelijke tentoonstelling 'Oud-strijders uit Koekelare, Bovekerke en Zande in WO 1'. De toegangsprijs bedraagt 2 euro en wil je gelijktijdig ook het Lange Maxmuseum zelf bezoeken, dan betaal je 6 euro.

Op zaterdag 14 september 2019 gaat te Blankenberge de Provinciale Dag van Willem'sfonds West-Vlaanderen door. Wat het programma van deze dag voor ons zal brengen is nog niet bekend, maar we houden jullie op de hoogte.

Op dinsdag 8 oktober 2019 gaat de 31ste uitreiking van de Remi Devisscher WF prijs door. Daarmee wordt het feit herdacht dat de bibliotheek van WF Koekelare jarenlang gratis een lokaal mocht gebruiken in de kleuterschool 'De Toekomst' in Koekelare. Remi was er bibliothecaris tot de WF-bibliotheek werd opgeslorpt in de gemeentelijke bibliotheek van Koekelare. Telkenjare krijgen de kleuters een aantal geschenken onder de vorm van speelgoed en/of didactisch materiaal. Wegens de beperktheid van het lokaaltje waar de uitreiking doorgaat, gaat deze herdenking door op uitnodiging.

Op zaterdag 12 oktober 2019 gaat te Gent het literair festival 'Het Betere Boek' door. Het programma van die dag is nog niet bekend. We houden jullie verder op de hoogte.

Ziedaar ons programma voor het jaar 2019. Wie meer inlichtingen wenst, neemt contact op met André Laveyne op 051/58.07.41 of 0485/85.97.97 of via mail andre.laveyne1@telenet.be.

André Laveyne
voorzitter Willem'sfonds Koekelare

MAARTEN DOORMAN EN HELEEN POTT

Filosofen van deze tijd

Dat er vandaag de dag een toeneemende belangstelling bestaat voor de filosofie staat buiten kijf. Maar voor velen onder ons is dit een 'ver-van-mijn-bed-show', er zijn slechts enkele bevoorrechten in staat om door te dringen tot de kern van deze discipline. Er is dus behoefte aan dat de filosofie en de filosofen tot bij de gewone mensen, de overgrote meerderheid van de bevolking, gebracht worden.

In dit lijvige boek zijn de auteurs in dat opzet geslaagd. Het is een uiterst leesbare inleiding tot tweeëndertig invloedrijke hedendaagse filosofen uit Europa en Noord-Amerika. Zij bepalen in ruime mate het hedendaagse gezicht van de filosofie.

De afzonderlijke bijdragen werden geschreven door docenten aan ver-

schillende Nederlandse en Vlaamse universiteiten. Er wordt telkens begonnen met een korte biografie, waarin men de filosoof leert kennen in zijn omgeving, vervolgens wordt de relatie met andere filosofen en denkrichtingen behandeld. In de kern van elke bijdrage worden de leerstellingen en publicaties van de filosoof in kwestie toegelicht. Wie na de tekst van een tien- tot een twintigtal bladzijden nog verder wenst in te gaan op de betrokken filosoof, krijgt een selecte literatuurlijst voorgelegd, opgesplitst in twee niveaus, namelijk Literatuur (de eigen werken, desgevallend met verwijzing naar de Nederlandse vertaling) en Secundaire literatuur (werken over de filosoof en diens leer).

Dat dit naslagwerk een bestseller is geworden blijkt uit het feit dat het in

2000 voor het eerst van de pers rolde en in 2018 reeds aan zijn 14de druk toe is. Een aanrader voor wie deze filosofen wil leren kennen op een voor een breed publiek toegankelijke wijze.

Marc Mortier
voorzitter UPV Westkust

Filosofen van deze tijd

Samengesteld door

Maarten Doorman en Heleen Pott

Prometheus Amsterdam 2018

541 p.

ISBN 978 90 446 37380

In de kijker

Katrien
Laveyne

Laveyne, de naam doet wellicht een belletje rinkelen. Maar neen, deze keer hebben we 't niet over André, vast lid van onze kernredactie en altijd druk in de weer voor de vrijzinnige gemeenschap in de Westhoek. Voor deze In De Kijker trokken we naar Gent, waar we een gezellige babbel hadden met de dochter van André: Katrien.

Vertel eens iets over jezelf, Katrien.

Ik ben Katrien, ik woon in Gent, waar ik psychologie studeerde, maar oorspronkelijk kom ik van Koekelare. Onder impuls van mijn ouders, die allebei erg actief zijn in het Koekelarese verenigingsleven, was ik er ook een bezige bij: ik ging er naar school, was er actief bij de scouts, en speelde er basketbal en tennis. Omdat er in Koekelare geen derde graad georganiseerd werd, moest ik de laatste twee jaar humaniora volgen aan het Atheneum van Diksmuide. En dan moest ik een studie kiezen, iets wat ik niet evident vond. Uiteindelijk koos ik voor psychologie.

Je bleef in Gent plakken, zoals zoveel West-Vlamingen?

Neen hoor, ik keerde na m'n studies nog terug huiswaarts. Ik heb een jaar voor De Sleutel in Veurne gewerkt. Toen dat contract ten einde liep, begon ik hier en daar te solliciteren en zo kwam ik terecht bij Kompas vzw in Kortrijk. Opnieuw drughulpverlening dus. Ik had ook mijn stage gedaan bij de drughulpverlening in Brugge, dus er zit wel 'n beetje een rode draad door m'n loopbaan.

Het spreekt je erg aan?

Voor mijn stage mocht ik drie keuzes opgeven, alle drie situeerden die zich in de drughulpverlening. Bij De Sleutel heb ik een heel interessante stageperiode gehad. Toen ik de kans kreeg om er ook effectief aan de slag te gaan heb ik geen seconde getwijfeld. Een godsgeschenk was het! Of neen, schrijf maar gewoon een geschenk (lacht). In deze sector vind je niet zo makkelijk werk.

Wat houdt je job concreet in?

Ik heb niet specifiek een taak als psychologe bij Kompas vzw. Wij zijn een multidisciplinair team, met psychologen,

maar ook orthopedagogen en andere hulpverleners. We doen allemaal hetzelfde werk als ambulante begeleider, waarbij de ene vanuit een bepaalde invalshoek werkt en de andere het dan ietwat anders aanpakt. Naast de ambulante hulpverlening is er in Kortrijk ook een residentieel centrum.

Wat spreekt jou zo aan binnen de drughulpverlening?

Drugsgebruikers zijn een groep mensen die vaak afgeschreven worden en waar sommige mensen op neerkijken. Ik vind het net heel tof om met die mensen aan de slag te gaan en de hoop te koesteren dat het opnieuw beter met hen kan gaan. Ze moeten daarom niet per se stoppen met gebruiken, er kan ook gewoon veel verbetering komen op andere levensdomeinen.

Is er veel taboe rond drugs en druggebruik?

Rond druggebruik is er steeds minder taboe: er wordt vaker openlijk gebruikt en drugs zijn makkelijker beschikbaar. Vooral cannabisgebruik is enorm toegenomen, het is ook populair bij de jeugd. Daartegenover blijft de stap naar hulpverlening wel moeilijk, de drempel is hoog. Toegeven dat er een probleem is, wat behoorlijk lastig is voor sommige mensen, is een taboe. Met alcohol zie je dat ook hè. Veel mensen drinken overmatig alcohol, maar omdat het legaal is en in onze cultuur geaccepteerd wordt, zegt niemand er wat van. Op een feestje kan iemand zich zonder probleem lazarus drinken, maar als ze op dezelfde manier openlijk drugs zouden gebruiken, dan zouden ze erop aangesproken worden. Als alcohol nu pas uitgevonden zou worden, dan zou het meteen op de lijst met verboden middelen terecht komen.

Wat is voor jou belangrijk in je job als begeleider? Wat wil je de mensen graag meegeven?

Dat verandering altijd mogelijk is! Veel gebruikers hebben een laag zelfbeeld. Ik vind het fijn als ik hen kan helpen zodat ze zich beter in hun vel voelen, wat sterker in de maatschappij staan of hun plek vinden. Soms hebben druggebruikers geen job meer, geen vrijetijdsinvulling, of geen vrienden - behalve diegenen die ook gebruiken. Door die dingen opnieuw te introduceren wordt dat druggebruik plots minder belangrijk.

We leven in een heel individualistische maatschappij. Wie daar een beetje buiten valt, staat al snel alleen. Eenzaamheid is de ziekte van deze tijd, zeker onder druggebruikers.

De Sprokkel is een vrijzinnig tijdschrift, wij schrijven vanuit vrijzinnig humanistisch perspectief. Wat is jouw link met vrijzinnig humanisme?

Mijn ouders zijn uitgesproken vrijzinnig en zo ben ik ook opgevoed, het is me met de paplepel ingegeven. Vrijzinnigheid is verweven met onze familie. Ik volgde altijd de lessen niet-confessionele zedenleer, deed mijn Lentefeest en Feest Vrijzinnige Jeugd, en nu is mijn zus ook leerkracht zedenleer.

Door mijn papa ben ik actief betrokken bij de organisatie van het Lentefeest in Koekelare, ik doe dat wel graag. Vroeger, toen ik nog in Koekelare woonde, ging ik nog naar de vergaderingen, maar nu lukt dat niet meer. Mijn leven speelt zich af in Gent, ik heb er gewoon de tijd niet meer voor.

Wat stak je op van de lessen niet-confessionele zedenleer?

Verschillende thema's kwamen aan bod en je mocht altijd je eigen mening zeggen. Bij de andere vakken kreeg je de leerstof voorgeschoteld en die moest je beheersen, maar in de lessen NCZ was er ruimte om te reflecteren en te discussiëren. We kregen er belangrijke waarden mee, zoals respect hebben voor andere mensen en openstaan voor andere meningen.

Heb je nog plannen voor de toekomst, Katrien?

Nog veel! (lacht) Te beginnen met een marathon lopen in april.

Veel succes daarmee, en met al de rest ook!

Doodgewoon

Het doet je goed eens aan de dood te denken

Je dagen worden er duidelijker van

Je dient te weten dat geen mens voor je leven kan

Maar ook dat niemand anders voor je sterven kan

Ik spreek er 's avonds wel eens over met mijn kinderen

Of 'k maak een grapje met de dood, dat kan geen kwaad

Als je overpeinst waar je tenslotte komt te liggen

Dan weet je af en toe wat beter waar je voor "staat"

Toon Hermans

JAARPLANNING - DEADLINES
Respecteer deze deadlines voor
het toesturen van gegevens:
Editie juli-augustus-september 2019
Zondag 5 mei

Editie oktober-november-
december 2019
Zondag 18 augustus

Vrijzinnig Huis Koksijde
Galopperstraat 48, 8670 Koksijde
Tel. 058 51 90 94
Gsm 0498 56 61 30
vanmuylem@skynet.be

huishvandeMens Diksmuide
Esenweg 30, 8600 Diksmuide
Tel. 051 55 01 60
diksmuide@demens.nu
www.demens.nu

Willem'sfonds Koekelare
contactpersoon: André Laveyne
Brugse Heirweg 17
8680 Koekelare
Tel. 051 58 07 41
andre.laveyne1@telenet.be

Willem'sfonds Nieuwpoort
contactpersoon: Maurice
Bellefroid, Reclommenstraat 41,
8620 Nieuwpoort I Tel. 058 23 60 56
Gsm 0475 66 43 42
info@willem'sfondsnieuwpoort.be

**Willem'sfonds
Veurne-De Panne-Koksijde**
contactpersoon: Ivan Winnock
Sasstraat 7, 8630 Veurne
Tel. 058 31 23 57
ivan.winnock@skynet.be

Vrienden van het GO! Westhoek
contactpersoon: Annie Decler
14e Artilleriestraat 7
8600 Diksmuide
Tel. 051 50 15 33
vriendengo.westhoek@gmail.com

**Humanistisch Verbond
Westhoek**
contactpersoon:
Anneleen Trogh
Sint Elisabethlaan 26
8660 De Panne
0494 85 12 27
anneleentrogh@hotmail.com

**Humanistisch Verbond
Koekelare-Diksmuide**
contactpersoon:
André Laveyne
Brugse Heirweg 17
8680 Koekelare
Tel. 051 58 07 41
andre.laveyne1@telenet.be

**Uitstraling permanente vorming
Westkust**
contactpersoon:
Marc Mortier
Astridplein 3-401
8670 Koksijde
Gsm 0475 97 21 98
marc-mortier@telenet.be

Comité vzw Panne Instituut
contactpersoon:
Eddy Deboyser
Duinhoekstraat 98
8660 De Panne
Tel. 058 41 22 19
Gsm 0473 89 39 14
deboyser.eddy@skynet.be

Vermeylenf()nds

**Vermeylenfonds
Koksijde-Oostduinkerke**
contactpersoon: Maurits
De Picker, Koninklijke Baan
190A/301, 8670 Koksijde
Gsm 0477 29 38 37
depicker.maurits@skynet.be